

Oplysninger; man kan gaa til Arbejderforsikrings-Raadet, hvis man vil have Oplysninger i saa Henseende, I det Aar, der hengaar, fra Loven er vedtagen, til den træder i Kraft, have Mejerierne god Tid til at slutte sig sammen i en gensidig Forsikringsforening, og jeg skulde kende Landboerne daarligt, om de ikke ogsaa gjorde det. Ude paa Landet have vi jo den Vej klart nok for Øje; der have vi jo dannet Hagelskadeforeninger, Kreatur- og Hesteforsikringsforeninger og en hel Mængde andre Forsikringsforeninger, saa vi kunne magelig ogsaa lave en gensidig Forsikringsforening her, hvor det gælder om at bære disse Byrder i Fællesskab, og jeg tror, at det, naar Mejerierne gøre dette, ikke vil blive nogen stor Byrde for dem. Vi have jo heldigvis ikke ret mange Ulykker paa vore Mejerier, men naar der indtræffer en Ulykke, bliver den baaren i Fællesskab, hvilket jeg anser for et stort Gode, ligesom det ogsaa staaar i en saadan gensidig Forsikringsforenings Magt at vedtage forskellige Reglementsbestemmelser i deres Forsikringslove om at træffe fornødne Forsigtighedsforanstaltninger for, at Ulykker ikke skulle indtræffe. Men saa siges der — og den Indvending kom blandt andet ogsaa frem oppe i Landstinget, at dette Lovforslag sætter Skel mellem Arbejderne, at det deler Arbejderne i nogle, der skulle staa uden for og nogle, der komme inden for Loven. Ogsaa denne Indvending beror dog i Virkeligheden paa en Misforstaaelse af Lovforslagets Indhold. Lovforslaget sætter paa ingen Maade noget Skel mellem Arbejderne; men Lovforslaget sætter Skel mellem Virksomhederne her i Landet, det sætter Skel mellem farefulde og mindre farefulde Virksomheder. Lovforslaget tager en Del Virksomheder ind under sig og alle de Arbejdere, de beskæftige, og de staa paa samme Maade lige over for disse Virksomheder. Gaa de ind under disse Virksomheder, nyde de de Goder, der følge af dette Lovforslag, naar de komme til Skade; holde de sig uden for disse Virksomheder, nyde de selvfølgelig intet, men alle Arbejdere staa ens lige over for Lovforslaget. Her er ikke noget Skel mellem Arbejderne, og det lyder lidt forunderligt at høre denne Indvending, der er rejst om Skel mellem Arbejderne, netop fra den Side, som i sin Tid arbejdede for et Lovforslag, der til Gavns satte Skel mellem Arbejderne, idet det delte Arbejderne i de ubemidlede Arbejdere og andre Arbejdere. Saa snart man skal til at sætte et saadant økono-

misk Skel mellem Arbejderne, kommer man til at gøre Uret og det til Gavns, og til at sætte et Skel, som bider, som Folk kunne forstaa er et slet Skel. Det Skel, der blev sat ved dette Lovforslag, som blev behandlet først i 70erne mellem ubemidlede Arbejdere og andre Arbejdere, bevirkede for det første, at en Arbejder, der kom til Skade, slet ikke vidste, om han kom ind under Loven, men var han under Loven, kunde det ogsaa ske, naar han kom med sine Krav, ødelagt og som Invalid, at man sagde til ham, at han ikke kunde regnes til de ubemidlede Arbejdere, at han var uden for Loven. Det kalder jeg Skel mellem Arbejdere, men her sætter man i Virkeligheden ikke noget Skel mellem Arbejdere, men her sætter man et klart og tydeligt Skel mellem Virksomheder, og alle Arbejderne staa ens lige over for disse Virksomheder. — Saa siger man, ja, det er godt nok altsammen, men saa er der ingen Sikkerhed efter dette Lovforslag for, at Arbejderne faa det Gode, at de blive forsikrede; men dette er ogsaa en Misforstaaelse ligesom alle de andre Indvendinger. Her er i Virkeligheden skabt Sikkerhed for, at Arbejderne faa det, der er dem lovet. Her er ikke skabt Sikkerhed paa den Maade, at man tvinger enhver Arbejdsgiver til at forsikre eller opretter en Statsanstalt, i hvilken de skulle holde deres Arbejdere forsikrede. Den Vej have vi ikke villet gaa, fordi man, naar man opretter en saadan Anstalt og tvinger Folk til at forsikre i den, gør det dyrt for dem og besværligt, og der gaar en Mængde Penge til Administration, men der er alligevel skabt en Sikkerhed her, og denne Sikkerhed er af dobbelt Art. For det første skal jeg gøre opmærksom paa, at det Krav, som Arbejderne her have, er et privilegeret Krav, en privilegeret Fordring, en Fordring, som gaar forud for viljebestemt Underpant i Løsøre, og det betyder ikke saa ganske lidt. I ethvert Bo kan Arbejderen komme med sin Fordring og faa den indfriet. Men nu kan man sige, at dette er godt nok og at det vil hjælpe i de aller fleste Tilfælde, det vil maaske skaffe Arbejderen det, han skal have i 99 af 100 Tilfælde, men der kan tænkes et Tilfælde, hvor han intet faar. Dertil siger jeg, at der er en Sikkerhed til for Arbejderne, og det er den, der omhandles i Lovforslagets § 4, sidste Stykke, hvor det hedder: „I enhver Virksomhed, der hører ind under denne Lov, skal tydelig Angivelse herom være opslaaet paa et for alle dens Arbejdere tilgængeligt Sted.“ Der-